

TENTO DEN PŘINÁŠÍ ŠTĚSTÍ

WANTED

wanted for touch

Hledá se tato žena. Najděte a pohladte ji. Přinese vám štěstí.

Milují organizace

Dnešním mottem je: „Vše co potřebujete, já lásku!“ Souhlasíš?

Romča: Určitě.

Janča: Já souhlasím. Já si totiž myslím, že láska je to nejhezčí. Láska je podle mě velmi důležitá, jak pro život, tak pro svět, pro mír a budoucnost.

Co/koho miluješ nejvíc?

Janča: Sebe. Pak taky miluji svého muže.

Romča: Janča miluje větrníky z Avosu.

Janča: Ne, já miluju souznění. Miluju souznění duší. To miluju ze všeho nejvíc.

A ty Romčo?

Romča: Já asi ty větrníky z Avosu.

Je třeba ty dámy objet.
Pojďte si pohladit kozy.

Prosíme asistentku, aby nám poskytla své kozy.

Prohodili SemTamFór.

Prosíme asistentku, aby poskytla svůj hrudní koš.

Ona je komická stará.

Kracík: Já jsem pudový režisér. Buď to půjde, nebo to nepůjde.

Použili jste tam písně, jedna je od Třech tet.

Tak dlouho jsem se nezasmál, ani u Screamerů.

Představitelka co to měla hrát je na rizikovém těhotenství, to se stalo v mezidobí.

Takže nadržujete chlapům, jo?

S nejmenovaným režisérem, myslím Petr se jmenuje.

Jak byste definovaly lásku, holky?

Romča: To bude to souznění.

Janča: Motýlky v břiše.

Co vy a doba a styl hippies?

Janča: Ty jo, já jsem hippies od hlavy až po patu. Miluju hippies, miluju muziku hippies, miluju woodstock. Mrzí mě, že jsem se narodila v roce 19.. a už jsem tam nestihla dojít. Ale ráda bych byla tím malým dítětem, které se plácalo v bahně a rodičům bylo úplně jedno kde je. A přežilo. Všichni byli šťastní a spokojení. Miluju hippies.

Romča: Kolem mě prošlo hippies hodně daleko, hodně daleko.

Jak hodnotíte módní výstřelky zúčastněných hippiesáků?

Romča: Dobrý.

Janča: To nejsou žádné módní výstřelky, to jsou prostě uvolněné oděvy, uvolněné vlasy. Prostě volné tak jako ta láska. Nejlepší móda hippies je ta, kdy na sobě lidi nemají vůbec nic.

Máš nějaké motto, které bys chtěla prezentovat?

Janča: Já mám jedno takové. Dělejme lidem kolem sebe jenom to, co bychom chtěli, aby oni dělali nám.

Romča: Souhlasím. To je i moje motto.

Janča: Já jsem ti ho vlastně ukradla.

(kat)

Moučník ke kávě aneb sladké pokušení zvané ORGASMUS

Těsto: 1x konzerva ananasu (rozmixovat), 2 vajíčka, 2 hrnky polohrubé mouky, 1 prdopeč, 2 malé lžičky jedlé sody, 1/2 hrnku cukru.
Postup: Vejce s cukrem vyšleháme do pěny, přidáme mouku, prdopeč, sodu a rozmixovaný ananas. Dáme na vymazaný a vysypaný plech a strčíme do trouby péct.

Krém: 2 pomazánková másla, 1 vanil.cukr, 1/2 hrnku cukru, 1 lžice vanilkový pudinku (prášku)
Po upečení necháme vychladnout a potřeme krémem. Nakonec posypeme sekanými vlašskými ořechy a pokapeme čokoládou.

Dobrou chuť se sladkým orgasmem přeje redakce Plku

Za finančního přispění:

MĚSTO KROMĚŘÍŽ

Zlínský kraj

SPONZOŘI:

MAGNETON

TOSHULIN

TRASKO projekty a stavby

LAK KROMĚŘÍŽ

Biopas

Ligurský

optika fénix

IPNEU SERVICE

JELŠÍK

ENAP

ZAPLETAL ZALUZIE

TIS

DIVADELNÍ PLK Art direktor: Saša Michajlovič. Foto: Klára Havránková. O texty se postaraly: Klára Havránková, Katka Hudečková, Jana Hostičková. Tisk: DTPTISK Kroměříž. Produkce: DS Kroměříž www.divadlokm.cz nebo www.facebook.com/Divadelni.spolek.Kromeriz

www.divadlokm.cz nebo www.facebook.com/Divadelni.spolek.Kromeriz

8. ROČNÍK DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽSKÝ

2015
28. - 31. 5.

DIVADELNÍ

PLK

NEVĚŘTE NIKOMU, KOMU JE PŘES TŘICET !

Krásný nový den, bratři a sestry v míru a v lásce!

Šedesátá léta jsou synonymem lásky a vášně, vzpoury proti systému, očekávání světlých zítřků i obav o budoucnost a své blízké. A nejen o tom všem je 8. ročník Divadelního festivalu Ludmily Čápkové.

Dovolte mi malé zamyšlení. Myslím si, že nikdo z nás by neměl zapomenout na své vlastní soukromé šedesátky, ať už jsou pro nás čímkoliv. A neměli bychom zapomenout ani na ty naše národní, kdy byla svoboda a láska zlomena a podrobena nenávisti a zlobě systému. A čím je pro nás svoboda dnes? Co ji přináší do našich životů? Možná je to právě divadlo. Svobodomyšlné a otevřené všemu a všem. Pojďme a pochvalme se navzájem, přece všichni milujeme divadlo a děláme jej pro radost svou i ostatních. Dáváme mu svůj život, soukromí, energii a čas. A také poděkujeme, že můžeme hrát cokoli, co chceme. Že smíme říkat slova, která byla jiným zakázána a stát se hlasem těch, kterým byl v dobách nesvobody hlas odebrán. I tohle totiž byly šedesátky. Doba, kdy Dvatisíce slov znamenalo 20 let vězení a strachu. Věnujme svým tehdejším kolegům společně tichou vzpomínku a každý teď polibme toho, kdo je vám nejbližší. Rozdávejme lásku, jen tu nám nikdy nikdo nevezme.

Svobodu a mír celému světu!

(klarion)

Polední siesta mezi kozama

Druhý

Když po ránu Babel zněl,
kolem všech se ozón chvěl.
Zbytky nočních postelí?
Nebudem už nesmělí!
Buchlovice, Velehrad,
rakvičku já k smrti rád.
Sklonit hlavu věrozvěstům
jedeme ku Starým městům.
S tetou drogy neladí
však v čajovně si poradí.
Když slunce zajde za kopec,
hned otevírá poklopec.
Kód pozdní nulté hodiny!
Nám zbývá dopsat noviny.
Hlava už nás nebolí
Je cítit láska soukolí.

(klarion)

JIMI HENDRIX VOODOO CHILD

Jsem čarodějovo dítě.

Bože, jsem čarodějovo dítě.

Té noci co jsem se narodil,

Bože přísahám, měsíc ohnivě zrudl.

Té noci co jsem se narodil,

přísahám, měsíc ohnivě zrudl.

Má ubohá matka plakala,

Bože, ta cikánka měla pravdu.

A já viděl jsem ji padat dolů mrtvou.

Měj slitování.

Horští lvi mě našli, když jsem čekal
a posadili mě na orlova záda.

Horští lvi mě tam našli

a posadili mě na orlovo křídlo.

Je to orlí křídlo, bejby, co jsem říkal.

Vzal mě kolem předměstí nekonečna

a když mě přinesl zpátky,

dal mi prsten čarodějnice Venuše. Hej.

A řekl, leť dál, leť dál!

Protože jsem čarodějovo dítě, bejby,

čarodějovo dítě, hej.

Miluji se s tebou

a Bůh ví, že necítíš bolest.

Řekni, že ve spánku se s tebou miluji

a Bůh ví, že jsi necítila bolest.

Měj slitování.

Protože jsem milion mil daleko

a ve stejnou dobu jsem tady ve tvém

rámečku.

Jéé, co jsem teď říkal.

Protože jsem čarodějovo dítě,

Bůh ví, že jsem čarodějovo dítě, jéé.

Jéé, ale teď říkám jéé.

Mé šípy jsou vyrobené z touhy,

z dalekých Jupiterových sírových dolů.

Řekni, že mé šípy jsou vyrobené z

touhy, touhy

z dalekých Jupiterových sírových dolů.

Dole podél methanolového moře, jéé.

Mám kolibříka a bzučí tak nahlas,

že máš pocit, že se zblázníš, hmmm.

Plaval jsem v tekutých zahradách

a Arizonském novém červeném písku,

jéé.

Plaval jsem v tekutých zahradách

dole v Arizonském červeném písku.

Chutnal jsem med z květiny jménem

Blue,

dole v Kalifornii

a New York se topí,

když držíme se za ruce.

Protože jsem čarodějovo dítě,

Bůh ví, že jsem čarodějovo dítě, jéé.

Po špílu zajdeme i na pivo

(Rozhovor s Amálkou Mojžšovou, s přítakáním ostatních spoluherců)

Co ty a Bábel?

Než jsme začali zkoušet toto představení vůbec jsem ho neznala, ale začala jsem se o něho zajímat, přečetla jsem od něj několik knížek a zjistila jsem, že je opravdu skvělý spisovatel, který používá úžasné jazykové prostředky. Přijde mi velická škoda, že není moc známý.

Přináší mladý herecký soubor hlavně výhody nebo i nějaká úskalí?

Určitě převažují výhody. Tím, že jsme sestaveni hlavně z mladých lidí, hodně si rozumíme, třeba po špílu zajdeme na pivo.

Jak dlouho jste zkoušeli, popřípadě máte nějakou zábavnou vzpomínku na zkoušení?

Nazkoušeli jsme to hrozně rychle, asi během šesti zkoušek, takže nebyl moc čas na nějakou zábavu při zkoušení. Premiéru jsme měli letos v březnu a na vašem festivalu jsme hráli teprve naši první reprízu.

Byl na vás pan režisér přísný nebo jste mohli realizovat i sami?

Určitě nám dal spoustu prostoru, ale když jsme trochu tápali, tak nám poradil, jak to udělat lépe.

Jak se vám u nás v Kroměříži líbí?

Přijeli jsme už včera a zatím jsme velmi spokojení. Dva z nás tu ještě zůstávají. My ostatní už bohužel musíme odjet, čekají nás zase další povinnosti, ale moc se nám v Kroměříži líbí. **(jah)**

Žena není nikdy dost stará na komplimenty

Páteční odpoledne otevřela třetí sou-těžní inscenace Jevana Brandona Thoma-se, Charleyova teta. S touto hrou přijela I. Jarkovská Divadelní Společnost. U nás byla tato nejslavnější Thomasova hra po-prvé uvedena v roce 1894 v Národním di-vadle. A to pouhé dva roky po světové pre-miěře. Od té doby je doslova stálíci našich profesionálních i ochotnických scénách. Oblíbenost komediální zápletky se zámě-nou osob, zvláště pokud jde o nechtěné přestrojení mužské postavy za ženu, je a vždy bude mezi všemi generacemi in sce-nátorů i diváků. Charleyova teta je navíc jednou z nejlépe napsaných komedií všech dob a patří do zlatého fondu tohoto žánru. Skýtá výjimečné komediální herecké pří-ležitosti a vybízí k brilantní konverzaci té nejlepší anglické tradice.

Režisér Tomáš Matlenga se této výzvy chopil vlažnějším způsobem a spolehnul se pouze na humor, který vychází z textu. Bohužel i ten nejlepší text nedokáže na-hrady chybějící nebo nedotažené situace, rytmus inscenace a v neposlední řadě ne-dostatečně vedené herce, kteří si s prostorem a pohybem na jevišti mnohdy nevěděli rady. Tyto nedostatky ale I. Jar-kovská Divadelní Společnost zastínila svým nadšením, snahou, a nasazením. Na všech hercích je znát, že si hraní doslova užívají a dávají do svého výkonu maxi-mum své energie.

Je nutno ocenit představitele Charleyo-vy tety, kterou hraje s obrovským zapále-ním David Michálek, který si je vědom ko-mičnosti své role a dokázal ji i na několika místech správně využít. Soubor je herec-

ky vyrovnaný a působí ve vzájemném vztahu kompaktně.

Veselé růžové kostýmy dam, nejedno-značné kostýmy pánů prozrazují ne zcela úspěšnou snahu o kostýmní věrnost před-stavě časového zařazení inscenace. Nároč-nost kostýmů také bohužel hercům při po-hybu velmi nepomáhala, ale dámy v nich byly krásné a ženské, což do tohoto obdo-bí jednoznačně patří.

Na jevišti se setkáváme i s taneční a hudební složkou. Přestože naprosto neza-padá do časového zařazení uváděné in sce-nace, diváci velmi ocenili zpěv Mexiko, Mexiko i závěrečné písně, kterou otexto-val sám režisér inscenace Tomáš Matlen-ga, který se překvapivě na závěr v riflích a tričku objevuje na jevišti s kytarou.

Celkové vyznění inscenace je tak milá ochotnická komedie, u které není třeba hle-dat hlubší význam, ale pobavit se a odejít domů s úsměvem a milou vzpomínkou na nadšené ochotníky. **(klarion)**

Je čas, aby celá země byla jednotná v řeči i činech

Absurdní hra inspirovaná životem ruského spisovatele, dra-matika, novináře, autora a scénáristy Isaaka Emmanueloviče Babela, v autorském podání Jany Žáčkové, některé diváky té-měř vyděsila. Celé představení idealizovalo systém a jeho hrůz-nou podobu tehdejší doby. Divadelní hra byla protkána hesly podporujícími tento systém.

Čím větší je jeho zoufalství, tím větší je naše vítězství.

Nepotřebujeme důkazy, stačí mít moc důkazy vytvořit.

Vůdce je Bůh a Bůh je vůdce.

Představení vyprávěla „náhodná“ divačka, která se díky plynoucímu příběhu, sama stala autorkou a součástí onoho zmiňovaného systému. Celkem bylo odvyprávěno a odehráno šest situací, které popisují život i poslední momenty Babela. Záměr autorky i režiséra byl divákům osvětlit situaci a tu neu-věřitelnou krutost tehdejší doby, ovšem některé momenty byly pro diváka spíše matoucí. Příkladem bylo neustálé odkládání sak. Jako vysvětlení mě napadá, herec v saku = součást systé-mu. Toto dokumentární divadlo nám ukázalo, jak dříve, ať už systém, či v dnešní době spíše média, dokážou manipulovat s lidmi, nebo je dokonce likvidovat. Díky surovému a řádnému ztvárnění divadla SemTamFór Slavičín si i dnešní mladí lidé mohou uvědomit, jak dříve býval okolní svět krutý.

(kat)

Přemýšlejte nad láskou, nejsou to jen slova

(Rozhovor s Alenou Herman, autorkou, režisérkou a he-rečkou inscenace Kód nula nejen o lásce)

Co byla ta první myšlenka, pro vytvoření inscenace Kód nula?

Před dvěma lety jsem seděla u počítače a ve zprávách říkali, že v Londýně budou geneticky připravovat děti ze tří lidí. A tohle mě vyprovokovalo. Hrozné je, že letos tento zákon odsouhlasila Sně-movna lordů a Dolní sněmovna. A s tím se neumím vůbec smířit, je to šílený, že se děti ve zvláštních případech budou dělat ze dvou maminek a ze dvou tatínků.

Je cítit, že je v tom i Tvůj prožitek.

Jsem máma a to je to hlavní. Když je člověk mámou. Ale když jsem to probírala s různými profesionály i amatéry, tak jsme se shodli na tom, že často ten příběh zasáhne i tvrdáky chlapy. Já nechtěla, aby z toho byl lkavý patos, což tak možná někdo vnímá, ale chtěla jsem ukázat chlapům ženskou duši. Co je podstatou ženy a že se z mateřské lásky můžou učit.

Je těžké být zároveň autorem i režisérem i hercem hlavní role?

Je to těžké, neměla jsem odezvu režiséra jako herec. Chtěla jsem jiného režiséra, ale ten měl tak odlišnou představu, že jsem se do toho raději pustila sama. Mě poslední dobou víc baví režie. Pra-covat s lidmi, dávat dohromady příběhy a vymýšlet cestu. Můj sou-bor byl navíc velmi poslušný, dělali, co jsem chtěla a já si toho moc vážím. Že mi dali důvěru. I herečka z městského divadla Mi-lena Marcilisová. Ta se mě i kolikrát zastala na přehlídkách, re-spektovala moji práci a věděla, že já jsem připravená. Všichni vě-děli, že vím, co chci, jak to chci, kdo a co bude dělat. A toho si všichni cenili.

Z jiného soudku, zažila jsi svá vlastní soukromá šedesátá léta?

Já zažívám šedesátá léta neustále. Můj malý syn, který taky hrál, a museli jsme ho budit, aby to odehrál, od pěti let hraje na bicí. A já stále díky němu poslouchám The Beatles. On je miluje, byli jsme i na koncertě revivalu, kupujeme desky...

A Tvůj pocit na tomto festivalu?

Je tu horko, ale diváci jsou skvělí, šli s námi a to je super. Celý festival je skvělý. Právě festivalová atmosféra. Pro mě poprvé a musím říct, že obdivuju a miluju všechny ochotníky. Protože vím, jaká je to práce, stres a odpovědnost dělat divadlo. Jdeme před lidi, i když to není dokonalý a to na tom milujeme.

(klarion)

Teta mnoha tváří

(Rozhovor s Davidem Michálkem)

Proč jste si zvolil právě hru Charleyova teta?

To je spíš otázka na režiséra. Vůbec netuším, vždycky hru vybírá režisér s naším ředitelem. Asi proto, že ví, že se rád oblékám do žen-ských šatů. Tak asi proto.

Jak dlouho tuhle hru hrajete?

Hrajeme ji od loňského prosince. Vždycky začínáme premiérou po-slední sobotu před Vánoci.

Hrajete raději ženské, nebo mužské role?

V š e c h n y . Všechny jsou su-per, ale ta ženská, to je něco jiného. Rád jsem to vy-zkoušel.

Fikce nebo realita?

Vývoj vědy, Bůh a racionalita, láska, nemoc, zákon, matka a dítě, tlak společnosti, deprese, smrt.

-O tom všem je Kód nula-

Velkým patečním překvapením bylo pro diváky představení Kód nula v podání Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdně. Představili se s autorskou hrou Aleny Herman, která celou in sce-naci i režistrovala a dokonce hrála hlavní roli. Celý text a téma bylo zvolené velmi dobře. Jedná se o sociální drama, které se dotýká aktuálních problémů naší společnosti. Děj se odehrává ve fiktiv-ním prostředí Londýna. Dochází zde ke kontaktu vědy a něčeho duchovního. Inscenace přihrává divákovi spoustu nových zamyš-lení nad svým životem a svými vztahy. Na první pohled by se mohlo zdát, že téma inklinuje k jakémusi kliše, ovšem bylo to po-dané velmi seriózně a minimalisticky, což ve výsledku působilo velmi efektivně. Asi nejsilnějším bodem představení byl vztah matky a syna. Právě od čisté mateřské lásky se odvíjela spousta dalších skutečností. Přes nátlak ze strany matky Sama na potrat Elen, až po obětování vlastního života v prospěch dítěte. Co se týká techniky včetně světel, byla zvládnutá, i přes malé chybičky, velmi dobře, téměř profesionálně. Stejně tak přestavby, které byly svižné a přesné. Herecké výkony byly poměrně kvalitní, akorát šlo místy cítit, že jsou rozdílné herecké zkušenosti jednotlivých herců. Nicméně duch představení byl mnohem silnější a dokázal vyvážit i drobné nedostatky. Scéna byla minimalistická a velmi dobře využitá, divák se v přestavbách neztrácel a bez problémů rozpoznal jednotlivá místa, kde se odehrával děj. Ze strany režie je možné vidět velkou škálu nápadů a prvků, hlavně za pomoci světel a kulis, které inscenaci dělají ještě zajímavější. Divadelní-ky z Hvozdně hodnotím opravdu velmi kladně. Představení si na nic nehraje, je pro mě čistou prací nejen Aleny Herman, ale i celé-ho souboru. **(jah)**

Jaké to je odmítnout žádost o ruku?

Hrozné. Já už jsem se tak těšil, že si někoho vezmu.

Zvládáte chaos i ve svém běžném životě?

Já mám ve svém běžném životě neustálý chaos, tak-že jo.

Řeknete nám něco o 1. Jarkovské Divadelní Spo-lečnosti?

Začali jsme před jedenácti lety. Já osobně hraju de-set let. První rok od založení k nám přišel režisér Tomáš Matlenga a od té doby hrajeme hlavně veselohry a ko-medie. Velice dobré byly Hrátky s čertem, Limonádo-vý Joe, Revizor. Bylo toho spousta. Je nás v souboru asi přes dvacet členů, ale hodně se střídáme. Někteří rekonstruují domy, jiné jsou těhotné, jsme prostě tako-vý veselý soubor. Každou sezonu máme jednu premié-ru.

Vy jste u nás poprvé, jak se vám tu líbí?

Jo, je to tu super. Scéna je sice taková moc těsná na můj vkus, ale super. Člověk se s tím musí poprat.

(kat)